

Düşlerin gerçeğe dönüşmesi, özlemlerin dışa vurulması...

Ne büyük mutluluk Sivas İlköğretmen Okulu çatısı altında bir kez daha buluşmak, kırk yıl öncesine dönüvermek...

Onbeşli yaşlarda ilk gurbet, aile ocağından ayrılış ve yatılılık süreci...

Aile ortamını aratmayan, nitelikli kişiliklerinden öte, anne, baba sevgisi ile dolu, bizleri adam gibi adam, düşünen, eleştiren, üretebilen, Atatürkçü, ülke ve bayrak sevgisi ile yetiştiren öğretmenlerimiz...

Kırk yıl sonra içim içime sığmıyor... Öyle bir heyecan ki, anlatamam! Kimleri görecekim ya da göremeyecekim? Kimlerle ilgili hangi sevindirici ve üzücü haberleri alacağım!

Uçaktan indikten sonra Taş Mektebi'me, öğretmenlerime, ağabey, abla ve arkadaşlarıma bir an önce kavuşmanın heyecanı ve sabırsızlığı ile yol bitmiyordu.

[Devamını okumak için tıklayın:](#)

Ohh... İşte benim mabedim, Taş Mekteb'im... Canım okulum, kucağını açmış, bizleri bekliyor. Bahçe kapısına yaklaştığımda; arkadaşlarım, can kardeşlerim kah dökülmüş, kah beyaza dönüşmüş saçları, değişen fizyonomisi ama değişmeyen sevecenlikleriyle yine karşımda.

İşte Seyfettin, Bekir, Selma, Nebahat, Hulusi, İlyas, Seçkin ve Diğerleri... Nasıl da sarıldık birbirimize... Bekir'i yatırdım yere, tıpkı okul günlerindeki gibi; 40 yıl öncesi gibi...

Bahçenin her tarafında aynı tür kucaklaşmalar, zor kopuyoruz birbirimizden, yeniden yaşıyoruz.

Attığım her adımda, arkadaşlarımı sevinç ve üzüntülerimi anımsıyor, bazen gülüyor, bazen hüzünleniyorum. Okul da değil de, hayal alemindeyim sanki. Kamelyanın altında duayenlerimiz... Hüseyin Hüsnü Tekişik, Burhan Bursalıoğlu, İzzettin Bey, yetmiş yaş

üstü ağabeylerimiz... Bizden önce gelmişler, kabak yazısı anılarını tazeliyorlar. Öylesine gururlanıyorum ki... İşte kabak yazısı ve Sivas İlköğretmen Okulu sevgisi... Eşlerinin hasta, kendilerinin sağlık durumlarının bozuk olmasına rağmen; “Bu davete katılmamazlık edemez, buradaki anılardan kendimizi soyutlayamazdık” diyen ağabeylerimiz, nezaket dolu insanlar...

Hürmetle ellerine sarıldık, birbirimizle kucaklaştık, öptüm ellerini. Aynı yıllarda okumuş, aynı sıraları paylaşmışçasına... Onlar da aynı tepkiyi verdiler doğal olarak.

Nedenini çözdüm. Sivas'ta, kabak yazısında ve Taş Mektebi'mizde buluşmanın gerekliliği, özlenen, bizi bağlayan ortak nokta ve mekan... Çok ama çok özlemişiz okulumuzu, arkadaşlarımızı, yaşadıklarımızı. Hiç ayrılmak istemedik, aşımızı yedik, katık yaptık duygularımızı. İçtik suyumuzu, yudumladık özlemlerimizi. Yatakhaneğinde, nöbetçi öğretmen gelir korkusu olmaksızın, sabaha dek sürdürdük sohbetimizi, yastık savaşımızı.

15-16 yaşlarımızı bir kez daha yaşadık. O günlere dönüverdük, yaşadıklarımızı yineledik.

Bu anlamlı günümüzü, Sivas Belediye Başkanı Sayın Doğan Ürgüp onurlandırdığı gibi, TRT ve SRT de röportaj ve çekimler yaparak belgeselleştirdi.

Günümüzün 4 Eylül Sivas Kongresi etkinlikleri ile çakışması, daha da anlamlı yaptı buluşmamızı, kavuşmamızı...

Mustafa Kemal'in; Cumhuriyet'in temelini attığı kentte, 40 yıl sonra, hem 4 Eylül'ün coşkusunu yaşamak, hem de mezunlarımızla özlem gidermek... Bundan büyük mutluluk olabilir mi?...

Okuldaki akşam etkinliğimizi anlatmaya gerek var mı? Değerli duayenlerin konuşması, anılar, türküler, şiirler, Sivas Halayı ve Tey Teyyy!

Buğusu üzerinde tüten mangalda, meşhur Sivas Köfte'sini söylemiyorum bile ağzınız sulanmasın diye. Urfalı arkadaşların beyaz ve kara üzümü, Antepli mezunların gönderdiği baklavalara, Emine Kasap'ın aşure ve tatlıları... Asıl güzel olan, Onların varlıklarıydı. Sivas Öğretmen Okulu Mezunları'nın olmadığı ve aydınlatmadığı yer var mı ola? Teşekkür etmeden geçebilir miyiz hiç birine?

Yemekhanedeki programdan sonra sabahın erken saatlerine kadar, okul bahçesinde fasıl yaptık.

Sivas semalarına yükseldi sedalarımız.

Dedik ki; geldi sevdalılarınız!

Evet, düşlediğim gibi,

Çaldık sazımızı, söyledik sözümüzü, açtık bohçamızın ağzını, döktük içinde biriktirdiklerimizi, özlemlerimizi.

Bu arada Seyfettin Duman Kardeşi'min, güç koşullar altında bu organizasyonu gerçekleştirdiğini, anlattıklarımın öte gözlemledim yaşadım. Bu nedenle çok teşekkür ediyorum. Nebahat Kardeşim toparlayıcı oldu. Hüseyin Hüsnü Tekişik Ağabey'imizin okulumuzun klasik rozetlerimizi yaptırıp, tekrar yakamıza takması ve adıma imzaladığı kitap için şükran duyularımı belirtmeden geçemeyeceğim.

Sivas mı; çok gelişmiş ve değişmiş. Yaşanacak bir kent olmuş. Emeği geçenlere teşekkürler.

Konuk olduğumuz süreçte, şu andaki Selçuk Anadolu Lisesi yöneticilerinden hiçbirinin gelmemesi, hoşlamaması bizleri üzdüyse de; okulun hizmetlisi Süleyman Efendi'ye gösterdiği konukseverlikten dolayı teşekkürü bir borç biliyorum.

Yediklerimiz mi, gezdiklerimiz mi, okulda dolu dolu yaşadıklarımız mı, söylemeyeceğim.

Merak ediyorsanız, bir mezuniyet gününde sizler de gelir, görür, yaşarsınız. Sizler de, gelmeyenlere anlatmayıp; merakta bırakırsınız.

Ne güzel diyor Tekışık Öğretmenim: “Kabak yazısı-Alın yazım...”

Benim mi: “Kara sevdam, Taş Mektebi'm, anılarım, öğretmenlerim, çalışanlar ve arkadaşlarım...”

3-4-5 Eylül Mezunlar Günümüzü oluşturanlara, onurlandıranlara selam olsun. Doğal olarak; öğretmenlerime, arkadaşlarıma, ağabey ve ablalarıma...

Okuldan ayrılırken, yine ağlamaklı olduk, döndük, birkaç kez baktık okulumuza. Çevreye aldırmaksızın, şarkılar söyleyerek döndük evlerimize.

Kimseye aldırmadık bile.

10 Eylül 2011, Nihat ÜNSAL, Çanakkale.

[Tweet](#) (function() { var s = document.createElement('SCRIPT'), s1 = document.getElementsByTagName('SCRIPT')[0]; s.type = 'text/javascript'; s.async = true; s.src = 'http://widgets.digg.com/buttons.js'; s1.parentNode.insertBefore(s, s1); })();